

Gimnáziumi éveim meghatározó élményét jelentette a KöMaL pontversenyében való részvétel. A Radnóti Gimnáziumba jártam 1962. és 1966. között, ahol második koromtól a negyedik év utolsó időszakát kivéve minden tanulmányi hónapban postára adtam példamegoldásaimat. Az alábbiakban először néhány, számomra nosztalgikus hangulatú emléket szeretném felidézni.

Emlékezés régi szép időkre.. .



A gimnáziumban volt egy fizika szakkör, amelyet Kugler Sándorné vezetett. Ennek a szakkörnek a diákok között jó híre volt, így egy alkalommal én is beültem kipróbálni, milyen. Kugler Sándornénak volt egy nagy trükkje (lehet, hogy ezt nem szabadna elárulni), mégpedig a következő: az első egy-két hónapban olyan példákat oldottunk meg a szakkörön, amelyek igencsak hasonlítottak a KöMaL fizika rovatában az abban a hónapban közzétett feladatokra. Így aztán igazán könnyűnek, vonzónak tűnt az egész, persze aztán hamarosan magunkra maradtunk, mert egyszerre csak másfajta példákat vettünk a szakkörön. Az indítás azonban megtörtént, úgy gondolok vissza fizika tanárnőmre, mint egy nagyon kedves, kiváló pedagógusra.

Máig emlékszem, amint az első néhány hónap után egy délelőtt az egyik osztálytársnóm utánam szolt a folyosón: Tomi, szerepel a neved a KöMaL pontversenyállása listán! Kíváncsian néztem bele a szokásos összesítésbe; azt hiszem, ez a pillanat fontos szerepet játszott későbbi pályaválasztásomkor. Elkezdődött az a korszaka életemnek, amikor a határidő közeledvén az órák alatt is példákat oldottam, sportot űztünk abból, hogy ki tud több megoldást adni egy-egy feladatra. Hétvégeken, míg a család kirándult, én szüleim íróasztalán szétterítve papírjaimat a megoldásokat tisztáztam, valamint társaságban feszélyezetten viselkedtem, amint anyám eme dicséretes szokással büszkélkedett az ismerőseinknek.

Az is segített a KöMaL melletti kitartásban, hogy két felsőbbéves fiú, Patkós András és Simonovics András „felkarolt”, rendszeresen rákérdeztek, hogy állok a példákkal, mit olvasok éppen fizikából. Simonovics András még hozzánk is eljött néhányszor, és ilyenkor elsősorban érdekes problémákról, az akkor szenzációt keltő felfedezésekről beszéltünk. Szép idők voltak, mi is élveztük, de a fizikának is egyik hőskorszakát jelentették azok az évek. A sors talán nem is olyan véletlen játékaként, ma Patkós Andrással egy tanszéken dolgozunk az ELTE TTK egyik fizika tanszékén. Még egy utolsó megjegyzés: abban az időben a KöMaL, a fizika versenyek olyan fontosnak számítottak, hogy a díjátadást az egyik évben a TV-híradó is közvetítette.

Végül: a verseny, a KöMaL, a tehetséggondozás fontos eszköze. Csak a rátermett, kitartó, elhivatott diákoknak érdemes a fizikusi pályát választani. Napjainkban ugyanis akkor ad igazi örömet, beteljesülést ez a szakma, ha a fiatal kutatóknak a nemzetközi mezőnyben megmérettetve is sikerül helytállniuk.

Vicsék Tamás